

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **J. K.**, zast. Mgr. Pavlem Nádeníčkem, advokátem se sídlem v Brně, Hilleho 6, proti žalovanému **Finančnímu úřadu pro Zlínský kraj, Územní pracoviště v Uherském Hradišti**, se sídlem v Uherském Hradišti, Otakarova 1073, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2013, č. j. 1804427/13/3309-25200-705326,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný nevyhověl návrhům žalobce (dále též „dlužníka“) na odklad a zastavení daňové exekuce nařízené vůči němu exekučním příkazem na srážky ze mzdy vydaným Finančním úřadem ve Veselí nad Moravou dne 8.1.2007, č.j.

595/07/311920/8545 (v právní moci dne 2.2.2007), k vymození vykonatelného nedoplatku ve výši 1.306.069 Kč, v jejímž výkonu je pokračováno podle rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště ve Veselí nad Moravou, ze dne 3.4.2013, č.j. 967335/13/3018-05700-701692, novým plátcem mzdy žalobce společností BOHEMIA transport cz s.r.o. (původním plátcem mzdy byla Alza soft a.s.).

[2] Návrhy žalobce na odklad a zastavení daňové exekuce dle § 181 odst. 1 a 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), obdržel správce daně dne 18.7.2013 a o obou návrzích rozhodl společně.

[3] Důvodem podání návrhů byla daňová exekuce na daňové povinnosti žalobce pro příjmy získané trestnou činností. Žalobce tvrdil, že majetkový prospěch získaný činností, naplňující skutkovou podstatu trestného činu, nemůže být příjmem, který je předmětem daně z příjmů fyzických osob dle § 3 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“), protože jinak by tímto stát legalizoval trestnou činnost. Žalobce proto navrhl výkon exekuce zastavit s odkazem na § 181 odst. 2 písm. j) daňového řádu a současně výkon exekuce odložit dle § 181 odst. 1 daňového řádu do doby vydání rozhodnutí o zastavení exekuce.

[4] Návrh na odklad exekuce posoudil správce daně dle § 181 odst. 1 daňového řádu, podle něhož může odložit exekuci, pokud šetří skutečnosti rozhodné pro zastavení daňové exekuce. Samotné podání návrhu na zastavení daňové exekuce však nemohlo být důvodem jejího odložení, jak uvedl žalovaný. Nařízenou exekuci tak posuzoval v celém komplexu. Ověřil vydání exekučního příkazu na srážky ze mzdy žalobce k vymození vykonatelného nedoplatku a jeho nabytí právní moci. Zjistil také, že nový místně příslušný správce daně Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště ve Veselí nad Moravou, rozhodl dne 3.4.2013, č.j. 967335/13/3018-05700-701692, o pokračování ve srážkách u nového plátce mzdy žalobce. Z rozhodnutí také vyplynulo, že po dobu trvání exekuce byla na srážkách ze mzdy žalobce sražena (a na daňovém nedoplatku uhrazena) částka 4.456 Kč. Po dobu trvání daňové exekuce nebyl žalobcem podán u správce daně žádný návrh na odklad nebo zastavení exekuce, přitom jak vyplynulo z trestních rozsudků trestní řízení proti žalobci bylo zahájeno ještě před zahájením exekučního řízení. Žalobcem uplatněné důvody nebyly zákonnými důvody dle § 181 odst. 1 daňového řádu pro odklad exekuce, když doba, po kterou byla exekuce vedena, výše vymožené částky a délka samotného trestního řízení, nebyly důvodem pro povolení odkladu exekuce na dobu, po kterou žalobce požadoval její odklad.

[5] Žalovaný nevyhověl ani návrhu žalobce na zastavení daňové exekuce. Posuzoval veškeré skutečnosti rozhodné pro zahájení daňové exekuce. Konstatoval, že pro nařízení daňové exekuce (zahájené dne 8.1.2007), byly splněny všechny zákonné předpoklady, zejména vykonatelný exekuční titul, dosud neuhrazená exekuce a dosud nezaniklé právo vymáhat daňový nedoplatek. Daňový nedoplatek byl vyměřen v souladu s platnými právními předpisy a vydané platební výměry nabyly právní moci. Exekuce byla zahájena v roce 2007 a v té době již probíhalo trestní řízení, na něž se žalobce odvolával. Měl tak možnost uplatnit řádně své návrhy u správce daně. Žádný z nyní předkládaných návrhů však po celou dobu vůči správci daně neuplatnil. Daňové povinnosti, pro které je exekuce vedena, se vztahovaly ke zdaňovacím obdobím roku 1998 a 1999. Podle tehdy platných právních předpisů (zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „ZSDP“,

zrušen k 1. 1. 2011) uplynula prekluzivní lhůta pro vyměření daně k datu 31.12.2002 a dále k 31.12.2008 a k 31.12. 2009 uplynula i objektivní desetiletá lhůta pro stanovení daně. Ze shora uvedených důvodů žalovaný ve věci neshledal zákonné důvody pro odklad a zastavení daňové exekuce nařízené exekučním příkazem na srážky ze mzdy dne 8.1.2007, v jejímž výkonu pokračuje nový plátcce mzdy žalobce.

II. Shrnutí argumentů v žalobě

[6] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného. Žalobce uvedl, že mu byly správcem daně vyměřeny daňové povinnosti v souvislosti s jeho podnikatelskou činností prováděnou v letech 1998 a 1999. Za účelem vymození vykonatelného nedoplatku na dani byla u žalobce zahájena exekuce exekučním příkazem ze dne 8.1.2007 na srážky ze mzdy, o jejímž pokračování bylo rozhodnuto dalším rozhodnutím správce daně dne 3.4.2013.

[7] Žalobce byl pro výše uvedenou podnikatelskou činnost trestně stíhán a ze stejné činnosti mu správce daně vyměřil daňovou povinnost. Rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 25.6.2010, č.j. 1 T 366/2004-7821, byl žalobce shledán vinným z trestného činu podvodu dle § 250 odst. 1, 2 trestního zákona č. 140/1961 Sb., ve znění účinném do 31.12.2009, a z přečinu podvodu dle § 209 odst. 1 trestního zákoníku č. 40/2009 Sb. Za to byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 20 měsíců. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto usnesením Krajského soudu v Brně dne 7.12.2010, č.j. 6 To 451/2010-7905, a odsuzující rozsudek tak nabyl právní moci dne 7.12.2010. Daňová exekuce byla vedena pro vymození daně z výnosu z trestné činnosti, čímž byla trestná činnost legalizována, a proto žalobce podal ke správci daně předmětné návrhy na odklad a zastavení daňové exekuce.

[8] Žalobce předně namítal, že žalovaný nesprávně posoudil právní otázku, zda lze zdanit příjem získaný trestnou činností a vést pro jeho vymození daňovou exekuci, resp. v ní pokračovat. Předmětem daně nemůže být majetkový prospěch získaný činností, která naplňuje skutkovou podstatu trestného činu (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17.3.2010, č.j. 5 Ca 65/2007-77). Jinak by docházelo ze strany státu k legalizaci trestné činnosti. Žalovaný neučinil z těchto tvrzení žalobce správný právní závěr, protože daňovou exekuci nezastavil a legalizoval tak příjmy z trestné činnosti.

[9] Žalobce nepochybně, že exekuce byla nařízena na základě exekučního titulu, který byl tehdy v souladu s právem. Jeho protiprávnost byla založena až odsuzujícím rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně (viz shora). Jejich právní moc a vykonatelnost nastala dne 7.12.2010 a teprve k tomuto datu bylo postaveno najisto, že daňová povinnost byla vyměřena z příjmů z trestné činnosti, resp. že základem daně je příjem z trestné činnosti. S odkazem na rozhodnutí R 53/1974 (bez bližšího určení) žalobce uvedl, že jednání spočívající v zatajení příjmů a původu těchto příjmů, a také neodvedení daně z takových příjmů (docílených trestným činem), nelze považovat za protiprávní. Neodvedení daně z takového příjmu nelze posuzovat jako krácení daně, protože jinak by byl pachatel přímo nucen k oznámení své vlastní trestné činnosti. K tomu nesmí být donucován. Proto nelze posuzovat k tíži žalobce, že ve fázi vyměření a stanovení daně se nedoznal k trestnému charakteru získaných příjmů nebo že se nepokusil v té době rozhodnutí o vyměření daňové povinnosti napadnout oprávněným prostředkem, zejména za situace, kdy

ještě nebyly v trestním řízení vydány rozhodnutí o trestném charakteru jeho činnosti (příjmů). Žalovaný proto pochybil, protože posuzoval splnění podmínek pro zahájení exekuce pouze z formálního hlediska a nezabýval se materiální stránkou rozhodnutí a exekučního titulu v době, kdy napadené rozhodnutí vydal.

[10] Dle žalobce měl žalovaný upozorňovat na to, že exekuce byla zahájena v okamžiku, kdy trestní řízení již probíhalo, a žalobce tak údajně v té době mohl své návrhy u správce daně uplatnit. Podle žalobce by však byl výsledek v případě podání obdobných návrhů již v době zahájení exekuce obdobný jako nyní, tedy bylo by konstatováno, že exekuce byla zahájena na základě platného a vykonatelného exekučního titulu. Vzhledem k tomu, že tehdy nebyly dány skutečnosti vedoucí k neplatnosti rozhodnutí a exekučního titulu, nemohl žalobce uplatnit řádné opravné prostředky. Exekučním titulem byl výkaz nedoplatků sestavený správcem daně k 25.1.2002, č.j. 5163/02/311921/9721.

[11] Žalobce se nemohl bránit ani mimořádným opravným prostředkem – návrhem na obnovu řízení. Dle § 54 odst. 3 ZSDP činila subjektivní lhůta pro podání tohoto návrhu 6 měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o důvodech obnovy; objektivní lhůta byla vázána na uplynutí lhůty, v níž zaniká právo daň vyměřit nebo doměřit, tato uplynula dne 31.12.2002. Dle § 118 odst. 2 a § 119 odst. 4 daňového řádu činí subjektivní lhůta pro podání návrhu také 6 měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o důvodech obnovy; objektivní lhůta je vázána na uplynutí lhůty pro stanovení daně, tato uplynula dnem 31.12.2008 a 31.12.2009. Počátek běhu subjektivní lhůty je dán právní mocí odsuzujícího trestního rozsudku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu pod č.j. 3 As 16/2004-73). Dle soudní judikatury lze obnovu povolit pouze tehdy, byla-li osoba odsouzena za trestný čin, rozhodnutí o tom je pravomocné a vydání původního rozhodnutí mělo s uvedeným trestným činem souvislost. Dříve nelze povolit obnovu. Nepřichází v úvahu ani možnost, povolit obnovu již po podání obžaloby, následně řízení přerušit a vyčkávat do skončení trestní věci. V posuzované věci nabytí odsuzujícího trestního rozsudku právní mocí dne 7.12.2010, od něž počal běh subjektivní lhůty žalobce pro podání návrhu na povolení obnovy řízení. Nastane-li však počátek subjektivní lhůty až po skončení běhu objektivní lhůty, běh subjektivní lhůty skončí již uplynutím objektivní lhůty. Žalobce proto nemohl v této věci uplatnit návrh na povolení obnovy řízení, protože objektivní lhůta uplynula ještě před nabytím právní mocí odsuzujícího trestního rozsudku.

[12] Žalobce dále namítal, že nepřiměřená délka trestního řízení měla vliv na jeho nepodání návrhu na povolení obnovy řízení v daňové věci. První trestní obvinění bylo žalobci sděleno dne 22.2.1999, přitom soud 1. stupně rozhodl o jeho vině a trestu až rozsudkem dne 25.6.2010, který nabytí právní mocí dne 7.12.2010. Trestní řízení, včetně úkonů přípravného řízení, tak trvalo přes 10 let, čímž došlo k porušení práva žalobce na přiměřenou délku soudního řízení.

[13] Vzhledem k tomu, že se žalobce nemohl domáhat ochrany návrhem na povolení obnovy řízení, zůstal mu k obraně proti protiprávnímu stavu (zdanění příjmů získaných trestnou činností) pouze návrh na odklad a zastavení exekuce.

[14] Žalovaný neprojednal předložené návrhy v potřebných komplexních souvislostech, hodnotil pouze skutečnosti rozhodné pro zahájení daňové exekuce z formálního hlediska,

přitom odhlédl od veškerých pro věc podstatných a relevantních okolností, nevěnoval se posouzení meritorní otázky zdanění příjmů pocházejících z trestné činnosti a svým rozhodnutím uvedený postup de facto schválil. Žalobce odkázal na čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“), podle něhož lze daně a poplatky ukládat jen na základě zákona. Proto podle žalobce nemůže být příjem z trestné činnosti příjmem podléhajícím zdanění dle daňových zákonů, neboť pak se stává součástí veřejného rozpočtu a docházelo by tak státem k legalizaci výnosů z trestné činnosti. Uložení daňových povinností žalobci (z příjmů z trestné činnosti) a jejich následné vymáhání tak nebylo podle názoru žalobce v souladu se zákonem. Nebylo rozhodné, kdy byl kriminální charakter příjmů zjištěn, tento měly od samého počátku, nemohly být nejdříve legální (a základem daně), a teprve později nelegální, třeba v důsledku trestního rozsudku.

[15] S ohledem na shora uvedené považuje žalobce následky vadných rozhodnutí (na daňovou povinnost, exekuční titul, výkon rozhodnutí) za natolik škodlivé, že musí být odstraněny v jakékoliv fázi řízení, tedy i exekuce, bez ohledu na to, zda proti nim žalobce podal řádné či mimořádné opravné prostředky, protože závadný stav byl zjevný až po uplynutí příslušných lhůt k obraně. Postupem žalovaného došlo k zásahu do právní sféry žalobce takové intenzity, že způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[16] Žalobce proto navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil. K prokázání svých tvrzení navrhl důkazy, které byly součástí správního spisu (napadené rozhodnutí, exekuční příkaz, rozhodnutí o pokračování ve srážkách, a také trestní rozsudek Okresního soudu v Uherském Hradišti a navazující usnesení Krajského soudu v Brně, kterým bylo zamítnuto odvolání proti trestnímu rozsudku). Současně s podanou žalobou žalobce uplatnil též návrh na nařízení předběžného opatření dle § 38 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Tímto návrhem žalobce požadoval, aby soud dočasně uložil jeho plátcí mzdy zdržet se provádění srážek ze mzdy a žalovanému zdržet se provádění exekuce proti žalobci. Návrh odůvodnil tak, že prováděním srážek ze mzdy a exekuce v době rozhodování o podané žalobě a o návrhu na nařízení předběžného opatření by žalobci hrozila vážná újma.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[17] V písemném vyjádření k žalobě ze dne 13.3.2014 žalovaný poukázal na to, že argumenty v žalobě byly v základu shodné s tvrzeními uplatněnými žalobcem již v samotném návrhu na odklad a zastavení daňové exekuce. Proto plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a obsah předkládaného správního spisu. Pro přehlednost věci žalovaný doplnil další skutečnosti. Předně uvedl, že žalobci vzniklo oprávnění k provozování živnosti s předmětem podnikání automatizované zpracování dat na základě živnostenského listu vydaného Městským úřadem v Uherském Ostrohu – obecní živnostenský úřad dne 5.5.1998, pod č.j. 823/98, a od uvedeného data byl žalobce registrován u Finančního úřadu v Uherském Hradišti k dani z příjmů fyzických osob. Od 1.9.1998 byl žalobce z moci úřední z důvodu překročení obratu zaregistrován též jako plátcí DPH. Změnou trvalého bydliště žalobce z Uherského Ostrohu do Moravského Písku došlo od 21.8.2001 ke změně místní příslušnosti správce daně, kterým se stal Finanční úřad ve Veselí nad Moravou. Tento správce daně z moci úřední zrušil k 3.1.2003 registraci žalobce k DPH. Později, protože žalobci zaniklo živnostenské oprávnění, byla k 11.5.2012 zrušena i jeho registrace k dani z příjmů

fyzických osob. Z důvodu změny trvalého bydliště žalobce z Moravského Písku do Kunovic, byl dne 26.6.2013 rovněž postoupen jeho spisový materiál (jako neregistrovaného daňového subjektu) Finančnímu úřadu pro Zlínský kraj, Územní pracoviště v Uherském Hradišti.

[18] Žalovaný uvedl, že pro vedení této daňové exekuce, resp. pokračování v ní, svědčí exekuční titul, kterým je vykonatelný výkaz nedoplatků, sestavený dne 28.1.2002 správcem daně ke dni 25.1.2002, č.j. 5163/02/311921/9721, a to z údajů evidence daní a obsahuje veškeré údaje, které v době jeho vystavení předpokládal § 73 odst. 5 ZSDP. Výkaz nedoplatků vycházel z jednotlivých dílčích nedoplatků žalobce předepsaných v evidenci daní na základě rozhodnutí správce daně (platební výměry) nebo na základě zákona (např. splatné části záloh na daň). Dani z příjmů fyzických osob podléhají všechny druhy příjmů ve smyslu § 3 ZDP, které nejsou od daně osvobozeny a ani z nich není sražena daň zvláštní sazbou daně. Případná nelegálnost zdroje příjmů není rozhodující. Žalovanému nepříslušelo se vyjadřovat k tvrzení žalobce o nepřiměřené délce trestního řízení. Žalovaný trval na svém původním stanovisku, že příjem, který žalobce získal z podnikatelské činnosti, na kterou měl živnostenské oprávnění, měl být zdaněn a v tomto smyslu byla zákonná všechna rozhodnutí správce daně ve věci, včetně nyní žalobou napadeného rozhodnutí. V předmětné věci byla nařízena exekuce k vymožení vykonatelného nedoplatku v celkové částce 1.306.069 Kč, z čehož nedoplatky na daních a příslušenství činily 1.280.461 Kč a exekuční náklady činily 25.608 Kč. Veškeré nedoplatky vykázané ve výkazu nedoplatků (sestaven správcem daně k 25.1.2002) jsou vykonatelné. Součástí výkazu nedoplatků byl i nedoplatek na dani z příjmů fyzických osob za rok 1998 (položka 010) ve výši 748.556 Kč. Byl stanoven rozhodnutím Finančního úřadu v Uherském Hradišti ze dne 8.6.1999, č.j. 81318/99/336911/5263 (platební výměr č. 990000911), jímž byl žalobci podle pomůcek stanoven základ daně ve výši 2.150.308 Kč a vyměřena daň ve výši 748.556 Kč. Správce daně totiž vyzval žalobce dne 5.5.1999 k podání přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 1998, stanovil mu k tomu lhůtu 15 dnů a poučil ho o tom, že nebude-li podáno daňové přiznání v této lhůtě, bude správce daně oprávněn zjistit základ daně a stanovit daň podle pomůcek. Žalobce však daňové přiznání nepodal, správce daně mu tak vyměřil daň podle pomůcek. Odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí zamítlo Finanční ředitelství v Brně dne 15.11.1999, č.j. FŘ 110/6281/99-0107 (v právní moci dne 9.2.2000).

[19] Součástí výkazu nedoplatků byl i nedoplatek na dani z příjmů fyzických osob ve výši 22.380 Kč (položka 011) splatný k 30.9.1999 (záloha) a nedoplatek ve výši 187.200 Kč (položka 012) splatný k 15.12.1999 (záloha). Předepsané zálohy vzešly z poslední známé daňové povinnosti. Žalobce měl povinnost zálohy platit dle § 38a ZDP. Následně byl žalobci rozhodnutím Finančního úřadu v Uherském Hradišti ze dne 29.11.2000, č.j. 161294/00/336911/5263 (platební výměr č. 1000000966), stanoven podle pomůcek základ daně ve výši 805.953 Kč a vyměřena daň ve výši 209.580 Kč z příjmů fyzických osob za kalendářní rok 1999. Žalobce byl totiž vyzván správcem daně dne 9.8.2000 k podání přiznání k této dani z důvodu uplynutí zákonné lhůty, pro podání přiznání mu byla stanovena lhůta s poučením shodným jako ve výzvě ze dne 5.5.1999, tedy nebude-li podáno v uvedené lhůtě, bude správce daně oprávněn zjistit základ daně a stanovit daň podle pomůcek. Jelikož žalobce daňové přiznání nepodal, správce daně mu stanovil základ daně a daň podle pomůcek.

[20] Součástí výkazu nedoplatků bylo i penále (položka 004) předepsané rozhodnutím správce daně ze dne 16.10.2000, č.j. 142414/00/336911/5263 (platební výměr č.

1000007641), na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1998 ve výši 167.677 Kč.

[21] Pod položkou 005, 006, 007, 008 a 009 výkazu nedoplatků byly platební výměry na DPH za období: 1) 3. čtvrtletí 1998 na daňovou povinnost ve výši 10.455 Kč, 2) 4. čtvrtletí 1998 na daňovou povinnost ve výši 57.662 Kč, 3) 1. čtvrtletí 1999 na daňovou povinnost ve výši 40.444 Kč, 4) 2. čtvrtletí 1999 na daňovou povinnost ve výši 14.446 Kč, 5) 3. čtvrtletí 1999 na daňovou povinnost ve výši 266 Kč. Pod položkou 002 a 003 výkazu nedoplatků pak platební výměry na daňové penále na DPH za zdaňovací období: od 1.7. do 30.9.1998 ve výši 5.272 Kč a od 1.10. do 31.12.1998 ve výši 24.853 Kč. Žalobou napadené rozhodnutí bylo řádně odůvodněno, postupováno bylo v souladu se zákonem, nedošlo k vydání nezákonného rozhodnutí, námitky žalobce byly nedůvodné, a proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[22] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s., bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[23] Soud úvodem poukazuje na to, že došlo ke změně organizační struktury pro výkon správy daní, když k 1.1.2013 nabyl účinnosti zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, kterým byl zrušen zákon č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění pozdějších předpisů. K 1.1.2013 tak zanikly územní finanční orgány, jejichž názvy, sídla a územní působnost byly vymezeny v příloze č. 1 k tomuto zákonu. Práva a povinnosti při výkonu správy daní převzaly orgány Finanční správy České republiky zřízené dle zákona č. 456/2011 Sb. S ohledem na to zanikl i původní správce daně v posuzované věci a práva a povinnosti při výkonu správy daní převzal Finanční úřad pro Zlínský kraj. Územní pracoviště v Uherském Hradišti je jedním z územních pracovišť Finančního úřadu pro Zlínský kraj dle bodu XIII. přílohy k vyhl.č. 48/2012 Sb., o územních pracovištích finančních úřadů, které se nacházejí v obvodu jejich sídel.

[24] Součástí podané žaloby učinil žalobce též návrh na předběžné opatření dle § 38 odst. 1 s.ř.s., kterým měl soud uložit povinnost jednak žalovanému zdržet se provádění exekuce vůči žalobci a jednak třetí osobě – plátcí mzdy žalobce, aby se zdržel provádění srážek ze mzdy žalobce. Návrh žalobce odůvodnil pouze tak, že prováděním exekuce srážkami ze mzdy v době rozhodování o podané žalobě by mu hrozila vážná újma (bez bližší specifikace). S ohledem na dikci § 38 odst. 1 s.ř.s. a pouze zatímní úpravu poměrů žalobce tímto instrumentem, soud již nerozhodoval o tomto návrhu, protože ve věci rozhodl meritorně konečným rozsudkem. Vzhledem ke konzumaci návrhu na vydání předběžného opatření meritorním rozhodnutím ve věci, soud v dalším odkazuje na odůvodnění rozsudku podané níže.

[25] Soud ze správních spisů ověřil genezi věci. Žalobci vzniklo oprávnění k provozování živnosti s předmětem podnikání automatizované zpracování dat na základě živnostenského listu vydaného Městským úřadem v Uherském Ostrohu dne 5.5.1998, č.j. 823/98. Na základě živnostenského oprávnění byl registrován u správce daně k dani z příjmů fyzických osob a

posléze i jako plátce DPH. Vzhledem k platnému živnostenskému oprávnění žalobce k výkonu činnosti „automatizované zpracování dat“, byly jeho příjmy dosažené touto činností podrobeny řádnému zdanění. Podle soudu totiž podléhají dani z příjmů fyzických osob všechny druhy příjmů, které jsou předmětem daně dle § 3 ZDP, a nejsou od daně z příjmů fyzických osob osvobozeny, ani z nich není sražena daň zvláštní sazbou daně. Z tohoto hlediska nebylo rozhodující, jaké případně nelegální činnosti se žalobce dopouštěl, aby byly jeho příjmy z podnikání předmětem zdanění. Podle § 7 odst. 1 písm. b) ZDP jsou příjmem z podnikání příjmy ze živnosti (živnostenského podnikání podle zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, živnostenský zákon, ve znění pozdějších předpisů), které žalobce v rozhodujícím období měl. Tyto příjmy jsou základem daně a snižují se (§ 7 odst. 3 ZDP) o výdaje vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení. Dle § 23 odst. 1 a násl. ZDP je základem daně rozdíl, o který příjmy, s výjimkou příjmů, které nejsou předmětem daně nebo jsou osvobozeny od daně, převyšují výdaje. Příjmy, které žalobce chtěl učinit předmětem tohoto soudního přezkumu, nebyly obsaženy ve výčtu § 3 odst. 4 ZDP, jenž obsahuje příjmy, které předmětem daně nejsou. Ze ZDP v rozhodném znění nevyplývá jakákoliv výjimka pro předmětné příjmy žalobce. Podle § 3 ZDP se příjmem z podnikání a jiné samostatné výdělečné činnosti fyzických osob rozumí příjem peněžní i nepeněžní dosažený i směnou (§ 3 odst. 2 ZDP).

[26] Příjem žalobce, který získal ze své podnikatelské činnosti, na kterou měl živnostenské oprávnění, byl zdaněn řádně dle ZDP, a z tohoto pohledu byla zákonná všechna rozhodnutí správce daně, kterými byla daň pravomocně vyměřena, resp. stanovena podle pomůcek, nebo povinnosti žalobce řádně vplynuly přímo ze zákona, např. splatnost záloh na daň anebo předpis penále. V této souvislosti soud poukazuje na to, že exekuční řízení není pokračováním nalézacího řízení ani duplicitním nalézacím řízením. Je-li u správního soudu napadáno rozhodnutí vydané v další fázi daňového řízení, konkrétně v řízení exekučním, pak se soud nemůže zabývat skutečnostmi, které nastaly před vydáním vykonatelného výkazu nedoplatků, tedy v řízení vyměřovacím, nýbrž může zkoumat pouze okolnosti vážící se k samotné exekuci, tedy zkoumat existenci exekučního titulu, vhodnost zvoleného způsobu exekuce apod. (k tomu blíže rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2005, č.j. 2 Afs 81/2004-54). V posuzovaném případě nešlo přímo o přezkum nařízení exekuce, která je vážným zásahem do subjektivních práv účastníka správního řízení, ale o přezkum rozhodnutí o návrhu na odklad a zastavení exekuce. I v tomto případě ale může být nepochybně zasaženo do práv dlužníka (žalobce), rozhodnutí tak nechybí právní obsah předpokládaný ust. § 65 odst. 1 s.ř.s., a proto není zákonem vyloučen soudní přezkum takového rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2011, č.j. 4 Ads 121/2010-112).

[27] Ze správního spisu soud zjistil, že pro provádění exekuce v dané věci byly splněny zákonné podmínky. Podle § 73 odst. 1 ZSDP (účinný v době vydání exekučního příkazu k vymození vykonatelného nedoplatku; zrušen k 1.1.2011) nezaplatí-li daňový dlužník splatný daňový nedoplatek v zákonné lhůtě, vyzve ho správce daně, aby daňový nedoplatek zaplatil v náhradní lhůtě a upozorní ho, že po uplynutí této náhradní lhůty přikročí bez dalšího k vymáhání daňového nedoplatku. Podle § 73 odst. 4 ZSDP je exekučním titulem pro daňovou exekuci: a) vykonatelný výkaz nedoplatků, b) vykonatelné rozhodnutí, jímž se ukládá peněžité plnění, c) splatná částka zálohy na daň. Podle § 73 odst. 5 ZSDP se výkaz

nedoplatků sestavuje z údajů evidence daní a musí obsahovat přesné označení daňového dlužníka v prodlení, druh daně, výši nedoplatku na této dani, údaje o původní splatnosti dlužné daně, den, k němuž je výkaz nedoplatku sestavován, a doložku vykonatelnosti. Podle § 73 odst. 6 ZSDP se daňová exekuce provádí vydáním exekučního příkazu s uvedením způsobu provádění exekuce (způsoby jsou uvedeny pod písm. a) – d)).

[28] Soud ze správního spisu zjistil, že provádění exekuce vůči žalobci svědčí exekuční titul, kterým je vykonatelný výkaz nedoplatků sestavený dne 28.1.2002 správcem daně ke dni 25.1.2002, č.j. 5163/02/311921/9721. Sestaven byl v souladu s § 73 odst. 5 ZSDP z údajů evidence daní a obsahuje veškeré údaje požadované cit. ust. v době jeho vystavení. Výkaz nedoplatků vycházel z několika dílčích nedoplatků žalobce předepsaných v evidenci daní, a to buď na základě rozhodnutí správce daně (viz několik platebních výměrů) nebo na základě zákona (viz splatné částky záloh na daň, předpis penále). Nedoplatky vykázané ve výkazu nedoplatků byly vykonatelné, představovaly tak exekuční titul nezbytný pro daňovou exekuci (§ 73 odst. 4 ZSDP). Správci daně tak nezbylo, než nařídit daňovou exekuci vydáním exekučního příkazu, a to na srážky ze mzdy (§ 73 odst. 6 písm. b) ZSDP). Exekuční příkaz vydal Finanční úřad ve Veselí nad Moravou dne 8.1.2007, č.j. 595/07/311920/8545, kterým přikázal plátcí mzdy žalobce (Alza soft a.s.) provádět z jeho mzdy stanovené srážky za účelem vymožení vykonatelného nedoplatku ve výši 1.306.069 Kč. Z toho činily nedoplatky na daních a příslušenství 1.280.461 Kč a exekuční náklady 25.608 Kč. Exekuční příkaz nabyl právní moci dne 2.2.2007. Nedoplatky ve výkazu nedoplatků neuhradil žalobce ani ke dni 4.1.2007, a proto správce daně vydal exekuční příkaz.

[29] Součástí výkazu nedoplatků byly nedoplatky: 1) na dani z příjmů fyzických osob za rok 1998 (položka 010) ve výši 748.556 Kč dle rozhodnutí Finančního úřadu v Uherském Hradišti ze dne 8.6.1999, č.j. 81318/99/336911/5263, platební výměr č. 990000911; 2) na záloze na daň z příjmů fyzických osob podávajících přiznání ve výši 22.380 Kč (položka 011) splatné k 30.9.1999 a ve výši 187.200 Kč (položka 012) splatné k 15.12.1999; žalobce měl povinnost v roce 1999 zálohy platit dle § 38a ZDP; vzhledem k neplacení záloh byl žalobci následně rozhodnutím Finančního úřadu v Uherském Hradišti dne 29.11.2000, č.j. 161294/00/336911/5263, platební výměr č. 1000000966, stanoven základ daně ve výši 805.953 Kč a daň z příjmů fyzických osob za rok 1999 ve výši 209.580 Kč podle pomůcek; 3) penále na daň z příjmů fyzických osob za rok 1998 ve výši 167.677 Kč (položka 004) předepsané rozhodnutím Finančního úřadu v Uherském Hradišti ze dne 16.10.2000, č.j. 142414/00/336911/5263, platební výměr č. 1000007641; 4) na DPH za 3. čtvrtletí 1998, za 4. čtvrtletí 1998, za 1. čtvrtletí 1999, za 2. čtvrtletí 1999 a za 3. čtvrtletí 1999 (položky 005, 006, 007, 008 a 009 výkazu nedoplatků) dle specifikovaných platebních výměrů Finančního úřadu v Uherském Hradišti ve výkazu nedoplatků; 5) na daňové penále na DPH za 3. a 4. čtvrtletí roku 1998 ve výši 5.272 Kč a ve výši 24.853 Kč (položky 002 a 003 výkazu nedoplatků) dle specifikovaných platebních výměrů Finančního úřadu v Uherském Hradišti ve výkazu nedoplatků.

[30] Soud ze správních spisů ověřil existenci exekučního titulu, jakož i jeho vykonatelnost, včetně vykonatelnosti v něm vykázaných nedoplatků. Vedle toho soud zjistil, že v rámci exekuce vedené vůči žalobci bylo vydáno rovněž rozhodnutí o pokračování ve srážkách Finančním úřadem pro Jihomoravský kraj dne 3.4.2013, č.j. 967335/13/3018-05700-701692. Důvodem bylo zjištění, že žalobce nastoupil do zaměstnání u nového plátce mzdy

(BOHEMIA transport cz s.r.o.). Z rozhodnutí vyplynulo, že za celou dobu trvání exekuce vůči žalobci bylo na srážkách ze mzdy uhrazeno 4.456 Kč. Ze správních spisů soud dále zjistil, že po dobu trvání daňové exekuce vůči žalobci nebyl podán jakýkoliv návrh na její odklad nebo zastavení. Žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 25.6.2010, č.j. 1 T 366/2004-7821, odsouzen pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 2 trestního zákona č. 140/1961 Sb., ve znění účinném do 31.12.2009, a pro přečin podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku č. 40/2009 Sb., k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 20 měsíců, dále k zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 5 let a byla mu uložena povinnost nahradit škodu čtyřem poškozeným, z nich 2krát ve výši 1.398 Kč a 2krát ve výši 1.364 Kč (v součtu měl nahradit škodu ve výši 5.524 Kč). Žalobce byl obžaloby částečně zproštěn. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 7.12.2010, kdy Krajský soud v Brně pod č.j. 6 To 451/2010-7905 zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému trestnímu rozsudku. Z trestních rozsudků vyplynulo, že vedle výkonu trestu odnětí svobody, zákazu řízení motorových vozidel a uložení povinnosti k náhradě škody v celkové částce 5.524 Kč nebylo jakkoli rozhodováno o příjmech žalobce z podnikatelské činnosti.

[31] Podle § 181 odst. 1 daňového řádu může správce daně daňovou exekuci na návrh dlužníka nebo z moci úřední odložit, zejména šetří-li se skutečnosti rozhodné pro zastavení daňové exekuce. Podle § 181 odst. 2 daňového řádu správce daně na návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo z části zastaví, pokud a) pro její nařízení nebyly splněny zákonné podmínky, b) odpadl důvod, pro který byla daňová exekuce nařízena, c) povolí posečkání úhrady nedoplatku, d) bylo pravomocně rozhodnuto, že postihuje majetek, k němuž náleží právo nepřipouštějící exekuci, nebo věci nepodléhající exekuci, e) zaniklo právo vymáhat nedoplatek, f) předpokládaný výtěžek nepostačí ani ke krytí exekučních nákladů, g) pokračování v daňové exekuci by bylo spojeno s nepoměrnými obtížemi, h) dlužník, jehož mzda je exekuvovaná, nepobírá nejméně po dobu jednoho mzdu alespoň v takové výši, aby z ní mohly být srážky prováděny, i) bylo nařízeno více daňových exekucí a k úhradě vymáhaného nedoplatku postačí pouze některá z nich, nebo j) je tu jiný důvod, pro který nelze v daňové exekuci pokračovat.

[32] Stran rozhodnutí o odkladu exekuce se soud ztotožnil s odůvodněním žalovaného v napadeném rozhodnutí, že důvody uváděné žalobcem v návrhu na odklad exekuce nemohou být důvodem jejího odložení ve smyslu § 181 odst. 1 daňového řádu. Důvody, jako doba, po níž je exekuce prováděna, výše vymožené částky a délka trestního řízení vedeného proti žalobci nejsou zákonnými důvody pro povolení odkladu exekuce. Samotné podání návrhu na zastavení daňové exekuce není důvodem pro odložení daňové exekuce.

[33] Soud dále přezkoumal závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí týkající se nevyhovění návrhu na zastavení daňové exekuce. Žalobcem uplatněný důvod pro zastavení daňové exekuce, že exekuce je vedena na daň z příjmů získaných trestnou činností, se mýlí s výčtem důvodů v § 181 odst. 2 písm. a) až i) daňového řádu, avšak žalobce jej zamýšlel podřadit pod písm. j) cit. ust., kde je uveden „jiný důvod“, pro nějž nelze v daňové exekuci pokračovat. Žalobce k tomu doložil odsuzující trestní rozsudek. Žalovaný pak správně posoudil veškeré skutečnosti rozhodné pro samotné zahájení daňové exekuce vůči žalobci, neomezil se pouze na důvod uvedený v § 181 odst. 2 písm. j) daňového řádu, na který poukazoval žalobce. Soud se ztotožnil s konstatováním žalovaného, že pro nařízení daňové exekuce exekučním příkazem ze dne 8.1.2007 byly splněny všechny zákonné předpoklady,

zejména existence vykonatelného exekučního titulu (žalobcem obsahově nezpochybňován), exekuce dosud nebyla uhrazena a právo vymáhat daňový nedoplatek dosud nezaniklo. Soud ověřil i ze správního spisu, že exekuční titul – vykonatelný výkaz nedoplatků byl sestaven v souladu s právními předpisy a na podkladě pravomocných platebních výměrů. Vykázané nedoplatky žalobce jsou vykonatelné a dosud nebyly uhrazeny. Vymáhání splnění daňových povinností žalobce ve vztahu k příjmům z jeho podnikatelské činnosti je v souladu se zákonem. Příjmy žalobce podléhaly zdanění. Podle § 3 ZDP jsou předmětem daně všechny druhy příjmů, které nejsou od této daně osvobozeny, ani z nich není sražena daň zvláštní sazbou daně. Dosažené příjmy žalobce nebyly od daně osvobozeny, ani z nich nebyla sražena daň zvláštní sazbou, proto měly být řádně zdaněny, na tom nic nemění ani případná nelegálnost zdroje příjmů. Žalovaný ve věci vycházel z naplnění formální i materiální vykonatelnosti exekučního titulu - výkazu nedoplatků sestaveného k 25.1.2002, č.j. 5163/02/311921/9721, který svědčil pro provádění exekuce. Soud neshledal zákonné důvody pro odklad a zastavení daňové exekuce v předmětné věci a ztotožnil se se závěry žalovaného, jenž návrhům žalobce nevyhověl.

[34] K dalším námitkám soud pro úplnost uvádí, že daňová exekuce vůči žalobci byla zahájena již 8.1.2007, v té době bylo vedeno i trestní řízení vůči žalobci (sám uváděl, že první obvinění mu bylo sděleno dne 22.2.1999). Žalobci tak nic nebránilo, aby v mezidobí podával příslušné návrhy u správce daně. Po celou dobu však žádný z nyní uplatňovaných návrhů nepodal. Přitom jde o daňové povinnosti vztahující se ke zdaňovacím obdobím r. 1998 a 1999. V případě daně z příjmů fyzických osob za rok 1998 žalobce nepodal v zákonné lhůtě daňové přiznání, proto byl k jeho podání v nové lhůtě správcem daně vyzván dne 5.5.1999, jelikož tak neučinil, byl správce daně oprávněn zjistit základ daně a stanovit daň podle pomůcek, což učinil platebním výměrem ze dne 8.6.1999. Odvolání žalobce proti platebnímu výměru následně zamítlo Finanční ředitelství v Brně dne 15.11.1999, č.j. FR 110/6281/99-0107 (v právní moci dne 9.2.2000). Podle pomůcek ze stejných důvodů byla žalobci stanovena i daň z příjmů fyzických osob za rok 1999 platebním výměrem ze dne 29.11.2000. Z uvedeného je dle soudu patrné, že jak nalézací řízení, tak i následná daňová exekuce, probíhají delší dobu s tím, že žalobce uplatňoval opravné prostředky dle své vůle (např. řádné odvolání proti platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 1998). Prekluzivní lhůta pro vyměření daně podle právních předpisů (ZSDP) vztahujících se k posuzovaným daňovým povinnostem žalobce (zdaňovací období roku 1998 a 1999) uplynula k 31.12.2002. K 31.12.2008 a 31.12.2009 též uplynula objektivní 10 letá lhůta pro stanovení daně. Soud má za to, že žalobci nic nebránilo v tom, aby uplatnil řádné opravné prostředky proti rozhodnutím uvedeným ve výkazu nedoplatků nebo napadal exekuční titul. Soud nesouhlasil s tvrzením žalobce, že teprve po pravomocně skončeném trestním řízení, vedeném proti žalobci, bylo možno podat návrh na povolení obnovy řízení, v čem mu však zabránilo uplynutí objektivní lhůty ve smyslu § 118 odst. 2 a § 119 odst. 4 daňového řádu z důvodu průtahů v trestním řízení. Žalobce tak mohl jediné podat návrh na odložení exekuce a návrh na zastavení exekuce. Soud k tomu uvádí, že není zcela patrná souvislost mezi návrhy na odložení a zastavení exekuce podanými žalobcem až dne 18.7.2013 u správce daně a pravomocným skončením trestního řízení dne 7.12.2010. Nyní soudem přezkoumávané návrhy na odklad a zastavení exekuce totiž podal žalobce u správce daně ve větším časovém odstupu dvou a půl roku po skončení trestního řízení. Zdejší správní soud není povolán k hodnocení délky celého trestního řízení vedeného vůči žalobci a není oprávněn se vyjadřovat k námitce nepřiměřené

délky soudního řízení v jeho trestní věci nebo hodnotit, zda došlo k porušení práva žalobce na přiměřenou délku soudního řízení v trestní věci. Návrh na povolení obnovy řízení žalobce nepodal, předmětem nynějšího soudního přezkumu byly pouze návrhy žalobce na odklad a zastavení exekuce.

V. Závěr a náklady řízení

[35] Krajský soud v Brně tak shledal žalobcovy námitky nedůvodnými, jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

[36] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak, jakožto úspěšnému účastníku řízení, právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, resp. takové u soudu neuplatnil.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. března 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu